

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A. Z. Ș.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ANUL XLIV
NOIEMBRIE — DECEMBRIE 1966

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Cultului Creștin A.Z.S.
din
Republica Socialistă România

C U P R I N S

A 19-a Aniversare	C. Petcu
„Pe pământ..... pace!“	D. Bădescu
Hristos și creștinism	Gh. Baci
Desăvârșirea creștină	G. Proksch
Fericirea	M. C. Ionescu
La săniuș (versuri)	V. Florescu
Gânduri la aniversarea nașterii Domnului	D. Popa
Dintr-un caiet (versuri)	D. Florea
Urmările tensiunii nervoase	Dr. T. Gr.
Casa Mea... casă de rugăciune	N. Bastoreală
Probleme de doctrină	Exeget
Iarna (versuri)	Gh. Nell
Taina cerurilor	R. Kestner
Pilda bogatului lacom (versuri)	I. Bătrina- Voivodeni

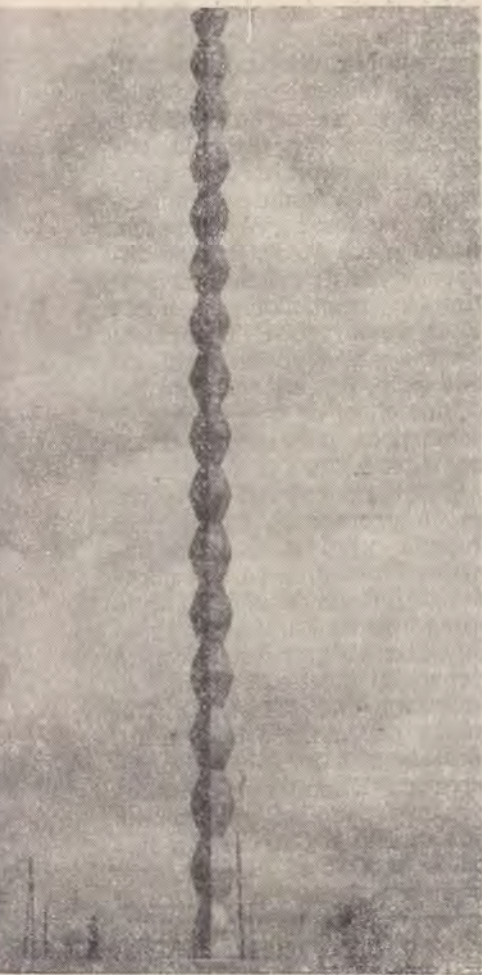
CURIERUL ADVENTIST

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica
Socialistă România. Apare la două luni sub conducerea unui comitet.
Redacția și Administrația : București, Str. Labirint 116, Raionul
T. Vladimirescu. Telefon : 21.59.60

**REDACTOR,
DUMITRU POPA**

A 19-a

Aniversare

tinuat să se dezvolte armonios și echilibrat, obținându-se succese tot mai însemnate în înlăturarea prevederilor planului de stat. Odată cu extinderea tehnicii noi în toate ramurile economiei naționale, s-a trecut la un program complex, menit să asigure dezvoltarea intensivă și multilaterală a agriculturii, care să aducă an de an producții tot mai însemnate. Faptul că sarcinile ce reveneau industriei au fost realizate și depășite, prevederile cincinalului pentru acest an fiind simțitor întrecute, că în agricultură s-a obținut cea mai mare producție de cereale din istoria țării, că, exprimând ritmul intens de creștere a producției materiale, venitul național a sporit cu circa șapte procente față de anul trecut.

Noi puncte însemnate apar pe harta țării noastre: uzina metalurgică București, combinatul de hârtie și celuloză din Dej, uzina de cupru din Baia Mare; noua cetate a siderurgiei din Galați, cele patru turbine ale mării hidrocentrale de pe Argeș care au început să trimită pe magistralele aeriene milioane de cai putere, precum și alte însemnate unități ale industriei. La toate acestea se adaugă marile realizări obținute în domeniul științific și cultural-educativ, în dezvoltarea învățămîntului, în creșterea nivelului de trai al populației. Toate aceste îmbunătățiri aduse indicatorilor principali ai planului, îndeosebi în ce privește majorarea producției industriale și agricole, determină sporirea venitului național cu peste 8,5 la sută, comparativ cu realizările preliminate pe 1966, creind posibilitatea creșterii în continuare a condițiilor de viață ale populației.

Acum, cînd anul 1966 se încheie, țara noastră se prezintă cu un bilanț bogat și în ce privește contribuția sa la rezolvarea principalelor probleme ale vieții internaționale. Relațiile de strînsă prietenie cu țările socialiste, promovarea principiilor de coexistență pașnică, dezvoltarea relațiilor multilaterale, militarea pentru destinderea încordării internaționale, pentru rezolvarea pașnică a problemelor litigioase, toate acestea dovedesc faptul că țara noastră militează pentru pace și cooperare între popoare, cîștigîndu-și în felul acesta, un mare și binemeritat prestigiu pe arena internațională.

Noul an va aduce cu sine, noi și numeroase șantiere industriale, agricole, social-culturale, răspîndite pe întreg cuprinsul țării. Alături de marile lucrări ce se efectuează în continuare la Galați și Porțile de fier, la Hunedoara și Iași, precum și în alte centre industriale ale țării, va începe construirea fabricii de autoturisme, a unei filaturi la Oltenița, a unei fabrici de ulei la Slobozia, etc. În 1967 se va ajunge la cea mai mare creștere anuală din cincinalul actual în domeniul investițiilor, aceasta cerînd mari responsabilități din partea tuturor factorilor care concură la realizarea acestor sarcini.

Pășind cu încredere în noul an, privim cu optimism înainte, convinși fiind că 1967 va fi un an de mari înlăturări. În vederea acestor însemnate realizări de mîine ne unim și noi cu toți oamenii de bine din țara noastră, înțelegînd să sprijinim și eforturile celor ce luptă pentru victoria păcii în întreaga lume.

C. Petcu

Cu încredere poporul nostru pășește de la 1 ianuarie 1967 în cel de al douăzecilea an al existenței Republicii noastre.

Ziua de 30 Decembrie 1947 marchează, pentru toți oamenii muncii din patria noastră, momentul mult așteptat pentru înlăturarea monarhiei.

În cei 19 ani care s-au scurs, oamenii muncii și-au dovedit pe deplin talentul, capacitatea și patriotul fierbinte, schimbînd înfățișarea regiunilor și raioanelor țării și trezind la viață așezări uitate. Drumul parcurs de țara noastră în această perioadă istoricește scurtă, trezește interesul și admirația întregii lumi pentru realizările de prestigiu dobîndite în toate domeniile de activitate.

Pe o linie mereu ascendentă, economia țării noastre a con-

„Pe pământ.... pace“

Pe câmpiile unde tânărul David păzise turma, păstorii încă mai vegheau în timpul nopții. În orele acelea de liniște vorbeau despre Mântuitorul făgăduit și se rugau pentru venirea împăratului pe tronul lui David. Și iată că un înger al Domnului s-a înfățișat înaintea lor și slava Domnului a strălucit împrejurul lor. Ei s-au înfricoșat foarte tare. Dar îngerul le-a zis: „Nu vă temeți: că vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul: Astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos Domnul. Și deodată, împreună cu îngerul s-a unit o mulțime de oaste cerească lăudînd pe

Dumnezeu și zicînd: „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui“.

Anunțarea nașterii Mântuitorului Isus Hristos în această lume, făcută de îngerii cerului, preconiza: „Pace pe pământ“. De atunci, au trecut aproape două mii de ani, și Bunul Dumnezeu continuă a adresa solia păcii, împăcării și a bunei înfrățiri, oamenilor și sufletelelor dornice de împăcare cu Dumnezeu. Solia rostită pe dealurile Betleemului în noaptea minunată a descoperirii lui Dumnezeu în trup, este valabilă și atotcuprinzătoare și astăzi.

Mai tîrziu, începîndu-și lucrarea Sa publică, primele cuvinte ale Mîntuitorului au fost: „Fericiți făcătorii de pace, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu“. Iar ultimele cuvinte ale Mîntuitorului către apostolii Săi, înainte de moartea Sa, au fost: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea“. Rupînd zăgazurile morții primele cuvinte adresate ucenicilor au fost: „Pace vouă!“ Căci Dumnezeu a dorit „să împace totul cu Sine prin El, atît ce este pe pămînt cît și ce este în ceruri, făcînd pace, prin sîngele crucii Lui“ Col. 1, 20.

Pentru cei ce cred și pentru cei ce primesc în inimă prin credință pe Isus Hristos, trimis de Dumnezeu să dea pocăință și iertare de păcate, aceia primesc pacea Sa. Atunci, lupta împotriva Adevărului și contra aproapelui încetează, inima cea îngîmfată este frîntă, spiritul eului personal este umilit, păcatele sînt iertate, și împăcarea cu Dumnezeu cel sfînt este un fapt îndeplinit. Domnia păcatului și a Satanei din inimă a încetat și Hristos este acum care locuiește, rodește și guvernează toate aspirațiunile cugetului și spiritului din cele mai neînsemnate inimi cari au fost curățite de păcat. Minunea cea mai mare a planului de mîntuire a fost săvîrșită: Teatrul de luptă și de război din inimi a fost transformat într-un loc de pace și de iubire între oameni, iar locurile de război au fost transformate în locuri de pace.

Dacă credinciosul are pace în inima sa, atunci va avea pace și în casa sa. Împăcarea cu Dumnezeu conduce la împăcarea cu semenii săi, și mai întîi cu cei ai casei sale. Dacă inima este guvernată de Hristos și eliberată de domnia eului ambițios și doritor de mărire deșartă, de invidie, de ură, de răzbunare, de lăcomie, de minie, și de alte rele, „căci dinlăuntru, din inima oamenilor, ies gîndurile rele, preacurviile, curviile, uciderile, furtișagurile, lăcomiile, viclesu-

(Continuare în pagina 6-a)

Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine, și slava Domnului răsare peste tine“. Isaia 60,1. Isus le-a vorbit din nou, și a zis: „Eu sînt Lumina lumii; cine mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții“. Ioan 8, 12.

Hristos și creștinismul, o relație indivizibilă, inseparabilă și care se condiționează reciproc.

Un creștinism fără Hristos este contradicția cea mai amără ce se poate imagina. Ba mai mult, este o amăgire îngrozitoare!

După cum corpul fără suflarea de viață este mort, tot așa și creștinismul fără Hristos, este inexistent. Adevăratul creștinism cuprinde în el pe Isus. Hristos precum coaja de nucă sau de migdală, simburile. Cine mărturisește pe „Hristos“ acela trăiește după cuvîntul, după învățăturile Sale. Acolo unde este adevărata credință și mărturisire creștină, nu numai prin cuvînt dar și prin fapte, acolo se află și adevărata viață creștină, adevăratul creștinism.

Textul din Ioan 8, 12, vorbește despre Hristos și creștinism, și despre acestea vrem să ne ocupăm în cele ce urmează:

Mai întii Hristos: El se prezintă în propria Sa mărturisire ca: „Eu sînt lumina“. În cuvîntul acesta, Isus se descrie pe El ca fiind cea mai desăvîrșită revelație a lui Dumnezeu-Tatăl, despre care Sf. Scriptură vorbește în Ioan 1, 5; Ioan 1, 8.9. 1 Ioan 2,8; Isa. 49, 6; 42, 6.7. Ap. 18, 1; Apoc. 21, 24.25.

În timpurile vechi Dumnezeu S-a descoperit în diferite feluri și chipuri dar cea mai desăvîrșită descoperire avu loc, cînd Hristos, eternul „Logos“ care la început a fost la Dumnezeu, S-a făcut trup. Atunci s-a împlinit cele spuse în Isa. 9, 1. „Datorită marelui îndurări a Dumnezeului nostru, în urma căreia ne-a cercetat Soarele care răsare din înălțime“. Luca 1, 78. Dumnezeu S-a descoperit ca lumină. El este oglindirea

HRISTOS ȘI CREȘTINISM

Slavei Tatălui și intipărirea Fîinței Lui.

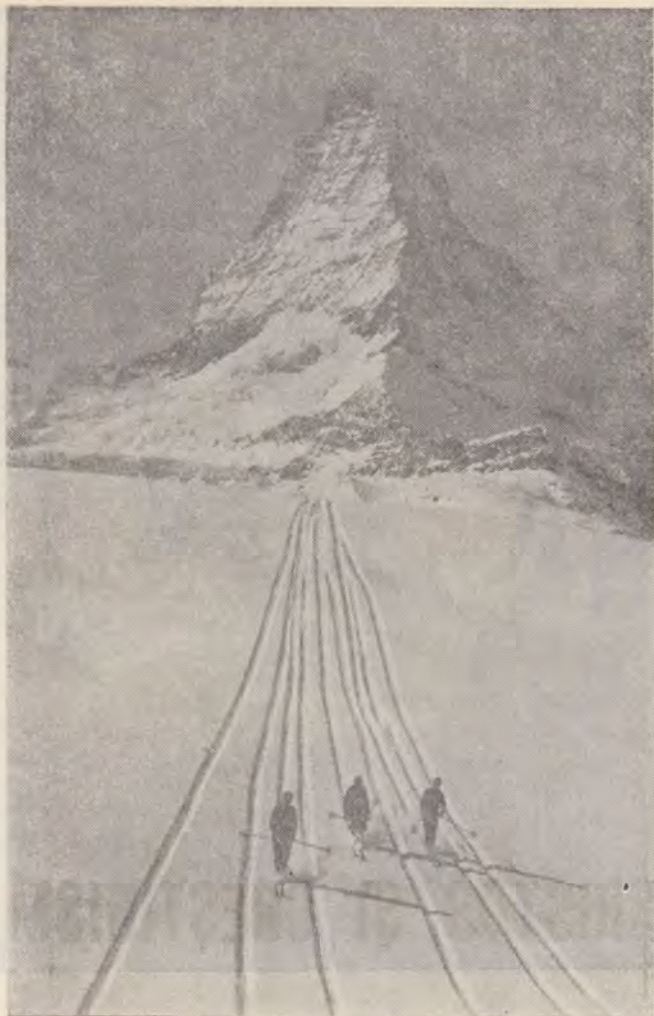
La început ucenicii nu L-au cunoscut, căci erau cu ochii împăienjeniți, dar pe muntele schimbării la față L-au văzut în adevărata slavă și Ioan a putut scrie: „Și Cuvîntul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl“. Ioan 1, 14. „El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, cel întii născut din toată zidirea. Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile cari sînt în ceruri și pe pămînt, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpîniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin El. El este Capul trupului, al Bisericii. El

este începutul, cel întii născut dintre cei morți, pentru ca în toate lucrurile să aibă întiietatea. Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El“. Coloseni 1, 15—19.

În Isus trebuie să vedem suprema descoperire a Tatălui. Dumnezeu ca veșnică iubire, ca adevăr, ca Dumnezeu drept și sfînt, se descoperi în Hristos. Isus e calea pe care Dumnezeu a coborît la noi, dar este și calea pe care noi păcătoșii ne putem urca la Dumnezeu. În ce lumină minunată ne apare învățatura, viața și opera mesianică a lui Hristos! Orice cuvînt rostit de Domnul Hristos, este adevăr absolut și ca atare, religia Lui e o rază strălucitoare din sanctuarul ceresc.

(Continuare în pagina 6-a)

„Desăvîrșirea creștină”

Cercetătorii Sfințelor Scripturi cunosc foarte bine ținta înaltă, pe care Mintuitorul ne-o pune în față, când spune „Voi fiți dar desăvîrșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvîrșit”. Mat. 5, 48.

Meditînd asupra acestor cuvinte, în mîntea unora se ridică întrebarea: Este oare posibil, ca cineva să ajungă desăvîrșit, după cum Tatăl nostru cel ceresc este desăvîrșit? Nici un om nu este fără păcat.

Pe de altă parte însă este imposibil, să ne închipuim, ca Isus să fi cerut un lucru, pe care nici unul dintre ucenicii Lui n-ar fi fost în stare să-l îplinească.

Unii au căutat să explice acest text astfel: Isus vrea să zică aici, ca noi să tindem spre desăvîrșire. Este adevărat, că această explicație ar fi accep-

tabilă, însă textul nostru un sună așa. Mintuitorul nostru zice: „Voi fiți dar desăvîrșiți!” și noi nu putem schimba aceste cuvinte.

Însă totul se rezolvă, dacă vom reuși să stabilim ce însemnează cuvîntul: „desăvîrșit”.

Să îndreptăm așa dar cercetările noastre în direcția aceasta. Făcînd însă acest lucru, să ne ferim a da cuvîntului respectiv un alt sens, cum se întîmplă deseori, cînd unii înțeleg sub cuvîntul „desăvîrșit” a fi „liber de păcat”. Mai degrabă să ne întrebăm: Ce sens a avut această expresie cu două mii de ani în urmă în limbile originale ale Scripturii, adică în limba ebraică și greacă? Cum a înțeles Domnul Isus și cum au înțeles ucenicii Săi acest cuvînt? Pu-

tem să mai stabilim acest lucru în mod sigur? La această ultimă întrebare putem să răspundem: Da, acest lucru este posibil!

Dicționarele și comentariile biblice, ne oferă un ajutor prețios în privința aceasta. Iată care este sensul original al cuvîntului „desăvîrșit”:

1. Complet, întreg.
2. Adult, matur în cele spirituale.

„Complet” sau „întreg” stă în contrast față de „neterminat” sau „neîncheiat”. Astfel putem spune despre anumite lucrări sau pregătiri, că sînt încă „neterminate”, de vreme ce o lucrare scrisă, pe care a terminat-o un elev, poate fi numită „desăvîrșită” în sensul biblic. Ar putea oare să susțină cineva, că această lucrare este fără greșeli? Nu, nici-decum!

Același lucru se poate aplica și la viața unui om. Omul la vîrsta de 25 sau 30 de ani este matur și a atins starea de om adult, deci el este „desăvîrșit”. Copilul însă este încă „neterminat”, creșterea sa încă nu s-a încheiat, adică el este „nede-săvîrșit”. Această expresie încă nu se referă la lipsa de greșeli sau de păcate.

Este adevărat, că în legătură cu această comparație, trebuie să mai observăm o deosebire importantă. Creșterea fizică a unui om ajunge într-o zi la încheierea ei. Însă în cazul cînd este vorba de omul nostru lăuntric în firea aceasta nu ajungem niciodată la o maturitate deplină. Dacă, de exemplu, cineva a atins gradul de maturitate în ceea ce privește echilibrul său sufletească și a biruit starea nesănătoasă a unui om fanatic, totuși încă nu se poate spune, că el a ajuns să fie un creștin matur. El va trebui să constate, că-i mai lipsește bunătatea sau înțelegerea pentru aproapele său. S-ar putea, ca el să fi atins maturitatea în alte

privințe dar îi mai lipsește încă stăpînirea de sine, conștiințozitatea, hotărîrea, judecata sănătoasă, sau curajul adevărului.

Cum putem ajunge la gradul de maturitate spirituală? Numai prin eforturi neconținute din partea noastră, conlucrînd însă mereu cu Dumnezeu, căci fără ajutorul Său nu putem atinge această treaptă de desăvîrșire.

Biblia numește pe acel credincios „desăvîrșit“, care trăiește „cu totul“ pentru Dumnezeu și care-I slujește Lui cu „tot“ devotamentul și cu „toată“ inima sa. Mulți bărbați și multe femei credincioase au trăit „cu totul“ pentru Dumnezeu și au slujit „cu toată“ puterea lor Domnului. Totuși nu se poate spune despre nici unul dintre ei, că n-ar fi păcătuit niciodată.

Cînd Domnul Isus S-a adresat tînarului bogat, spunîndu-i: „Dacă vrei să fii desăvîrșit“... El dorea să-i spună: „Dacă vrei să-Mi slujești cu tot devotamentul tău și cu toată inima ta, atunci du-te de vinde ce ai“.

Înainte de a ne întoarce la textul de la care am pornit, să ilustrăm cele de mai sus prin cîteva exemple.

Apostolul Pavel scrie în 1 Cor. 13, 10: „Dar cînd va veni ce este desăvîrșit, acest „în parte“ se va sfîrși“. Ce alt cuvînt am mai putea folosi în locul expresiei „desăvîrșit“? Să ne gîndim la însemnătatea lui originală. Pămîntul și cerul nou, pe care-l va crea Dumnezeu, va fi în adevăratul înțeles al cuvîntului „desăvîrșit“.

Într-o traducere germană textul din Iacob 3, 2 este redat în felul următor: „Toți greșim în multe feluri. Dacă nu păcătuiește cineva în vorbire, acela este un om matur în cele spirituale“. Cornilescu traduce aici: „Este un om desăvîrșit“. S-ar mai putea traduce și astfel: „Acela este un om întreg“. Este vrednic de remarcă, că în prima propoziție a versetului nostru, Iacob se include și pe sine, cînd zice: „Noi toți greșim“. El vorbește în cap. 3 al epistolei sale despre păcatele limbii și zice: „Cine nu păcă-

tuiește în vorbire“, adică: cine a învățat stăpînirea de sine și ține limba sa în frîu, acela este un om matur. Da, matur, adică el este un creștin întreg. Viața sa dovedește în această privință, că el a ajuns la desăvîrșire.

Dorim să accentuăm: „...în această privință“. Maturitatea spirituală cuprinde „întreaga“ viață a creștinului. Efes. 4, 13, 14. Cum caracterizează Pavel pe copii? Ei sînt nestatornici și șovăielnici. Prin ce se manifestă în schimb deplină maturitate a unui bărbat? Prin fermitatea sa lăuntrică. Textul nostru ne dovedește, că Apostolul înțelege sub cuvîntul „desăvîrșit“ un bărbat întreg, un om matur în cele spirituale. Acest lucru iese foarte bine în evidență prin contrastul, pe care-l face Pavel între un „om mare“ și un copil.

Același lucru îl putem constata, cînd ne oprim asupra unor versete din epistola către Filipeni. Să citim mai întîi în Filip. 3, 12: „Nu că am cîștigat premiul, sau că am ajuns desăvîrșit“... și apoi în vers. 15: „Toți care sîntem desăvîrșiți“. (Deci Pavel se include aici și pe sine). La prima vedere s-ar părea că aici există o contradicție. Însă această contradicție este numai aparentă, căci ea dispăre îndată ce privim aceste versete în adevărata lor lumină.

Cornilescu a greșit aici, cînd a tradus aceste două cuvinte; care în textul original sună diferit, cu același termen: „desă-

vîrșit“. Să citim deci aceste versete, după cum stau scrise în original: „Eu nu-mi închipui că am și cîștigat premiul, sau cu alte cuvinte: că ași fi ajuns la țintă; dar alerg înainte, căutînd să-l apuc, întrucît și eu am fost apucat de Hristos Isus. Fraților, în ceea ce mă privește pe mine, nu sînt de părere, că ași fi apucat deja premiul“.

Tocmai această ultimă propoziție ne arată, că Pavel nu vrea să dea cuiva impresia, că el ar fi ajuns la țintă. Aceste cuvinte dovedesc totodată, că pe vremea aceea existau unii, care aveau această părere despre ei înșiși. După aceea Apostolul continuă în vers. 13—15: „Fac un singur lucru.... alerg spre țintă pentru premiul chemării cerești.... Gîndul acesta dar să ne însuflețească pe toți, care sîntem maturi în cele spirituale“. Cornilescu traduce această expresie cu „desăvîrșiți“.

Ce învățăm noi din aceste versete? Cine crede, că ar fi ajuns la țintă, dovedește prin aceasta lipsa lui de maturitate spirituală: cei maturi însă — și între aceștia se numără și Pavel — sînt în drum spre țintă! Pavel nu cunoaște desăvîrșirea sub aspectul unei dezvoltări încheiate. Dacă este vorba de o desăvîrșire creștină, atunci aceasta înseamnă străduință și alergare. Așadar, alergarea, tendința neconținută spre țintă este o caracteristică esențială a maturității spirituale.

Pe temeiul acestor exemple am ajuns la concluzia, că însemnătatea originală a cuvîntului „desăvîrșit“ este aceea de complet, deplin, întreg. După cîștigarea acestor cunoștințe, să ne întorcem la textul, de la care am plecat. Și acum vom constata că orice dificultate dispăre, așa după cum piere ceața în fața soarelui.

Să citim așa dar textul din Matei 5, 48 în legătură cu versetele precedente. Să începem cu vers. 45. Aici vorbește Domnul despre iubire și anume despre iubirea față de vrăjmași. Fariseii și cărturarii nu iubeau decît pe „semenii“ lor, adică

(Urmare din pagina 3-a)

pe prietenii lor. Isus însă cerea de la ucenicii Săi: „Iubiți pe vrăjmașii voștri (și nu numai pe prietenii voștri)... Și acum — în legătură cu acest îndemn — Domnul așează o țintă măreață în fața ucenicilor Săi: „Ca să fiți fii ai Tatălui nostru care este în ceruri“. A fi fiu însemnează a te asemăna cu Tatăl tău ceresc, a purta în ființa ta trăsăturile caracterului Său.

Care este caracterul Tatălui nostru ceresc? „El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie peste cei drekți și peste cei nedrepti“. Așadar Dumnezeu nu face nici o deosebire. Și acum Isus continuă: „Dacă iubiți numai pe cei ce vă iubesc, ce răsplată mai așteptați? Nu fac așa și vameșii?“ Ce concluzie trage acum Domnul din cele expuse de El? Cuvântul „dar“ din vers. 48 stă în cea mai strînsă legătură cu versetele precedente: „Voi fiți dar desăvîrșiți? Așadar, voi, ucenicii Mei, să fiți desăvîrșiți

în iubire și anume în același fel după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvîrșit în iubire“.

Deci reiese clar, că aici nu este vorba de o desăvîrșire, dovedită printr-o viață, lipsită de păcat. Isus cere din partea ucenicilor Săi o iubire desăvîrșită, care să cuprindă pe toți oamenii fără deosebire, după cum și Tatăl nostru cel ceresc este desăvîrșit în mila și în bunătatea Sa, care se caracterizează prin faptul, că nu cunoaște margini și nu face nici un fel de deosebire. Încă odată ne vine în minte sensul original al cuvîntului „desăvîrșit“. Isus nu Se mulțumește cu lucrurile făcute pe jumătate. El ne vrea în întregime; El cere din partea noastră o iubire neîmpărțită, deplină.

Așadar „desăvîrșirea“ creștină trebuie să se dovedească și printr-o iubire și milă nemărginită, după cum ne-o arată și Tatăl nostru cel ceresc.

G. Proksch

„Pe pămînt... pace“

(Continuare din pagina 2-a)

gurile, înșelăciunile, faptele de rușine, ochiul rău, hula, trufia și nebunia, (Marcu 7, 21, 22), atunci, această inimă curățită de toate aceste păcate va fi observată de cei din jurul său. Înainte, el era un ațîțător la ceartă, acum este un sol al păcii și al liniștei dintre oameni. În realitate nu mai trăiește el, omul cel vechi, ci Hristos trăiește în el.

Pacea din inima omului devine pacea casei și a familiei, care îndepărtează spiritul dezbinărilor de tot felul. Tulburarea familială este o urciune în ochii lui Dumnezeu, căci este un rău care contaminează direct societatea omenească. Divorțurile din căsătoriile oamenilor sînt un cancer care roade la temelia societății și slăbește în mod simțitor viçoarea neamului și a poporului

unde această boală nu este stăvilită.

Rudele, prietenii, vecinii sînt influențați de binecuvîntările acestei păci familiale. Spiritul bunelor moravuri familiale se propagă de la o familie la alta și se transformă într-un mediu social de pace și bună prietenie între oameni. Căminul devine un adevărat sanctuar al păcii, influențează în mod fericit viața.

Voința lui Dumnezeu este ca să fie pace pe pămînt. Datoria oricărui creștin și slujitor al lui Dumnezeu este să propovăduiască și să apere pacea pe pămînt. „Feriți făcătorii de pace, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu“. Să dăm „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, și pace pe pămînt între oamenii plăcuți Lui.“ Pace în inimile oamenilor, pace în familiile oamenilor, pace în societate și Comunitate, pace în țară și între popoare, pace pe pămînt.

D. Bădescu

Gheorghe Baciu

Hristos a trăit în absolută concordanță cu învățătura Lui. El trăia în viața Sa de toate zilele tot ceea ce propovăduia altora. Ioan 17, 17-19. De aceea putea să spună Apostolul Petru: „În nimeni altul nu este mîntuire: căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mîntuiți“. Faptele 4, 12.

Învățătura lui Hristos este lumina pe care o trimite Dumnezeu celui credincios. Acolo unde creștinii îl primesc pe El și-L interiorizează cu drag, acolo creștinismul trăiește, este viu. „Cine mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric“, ci va avea lumina vieții. Iată creștinismul adevărat! Creștinismul nu este o formă a evlaviei, nici cuvioșie aparentă, nici sfințenie ipocrită, nici formalism, ci adevăratul creștinism, este trăirea vieții și învățăturilor lui Hristos. Nu imitarea, ci călcarea pe urmele Sale, umblarea în toate privințele după învățătura Sa. „Și la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Hristos a suferit pentru voi, și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui“. 1 Petru 2, 21. Nu e lucru mare a cunoaște Cuvîntul lui Dumnezeu, dar e în adevăr un mare lucru a trăi după acest cuvînt.

În cuvîntarea de pe muntele fericirilor, Domnul Hristos, adresîndu-Se tuturor credincioșilor din toate timpurile, a zis: „Voi sînteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte, nu poate să rămînă ascunsă. Și oamenii n-aprind lumina ca s-o pună sub obroc, ci o pun în sfeșnic, și luminează tuturor celor din casă. Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri“. Mat. 5, 14.16.

O NĂZUINȚĂ
 ÎNDREPTĂȚITĂ...!

Nu departe de fermecătorul lac al Ghenizaretului se aflau colinele unduite ale dealurilor, care pornind de la nivelul apei, se reflectă în luciul lacului, făcând din acel loc, un încântător peisaj natural.

În ziua aceea Domnul Hristos a putut observa că în mulțimea imensă de persoane ce-L urma, erau locuitori veniți din multe părți, unele destul de îndepărtate.

I se dusese vestea în toată Siria și acum printre ascultătorii Lui se aflau oameni din ținutul Galileei și din Decapole, din Ierusalim, din Iudeea și de dincolo de Iordan.

Toți simțeau dorința împlinirii unei nevoi, după care tinjuseră atîta vreme. Și mai simțeau că se află în fața Cuiva care are misiunea și poate să le satisfacă această dorință.

Mîntuitorul privi peste marea de capete. Privirea Lui se încrucișă cu privirea rugătoare a mulțimii, și El înțelese pe deplin, care le era dorința, ce le stăpînea inimile.

Cercetîndu-i, Domnul le cetea inimile. Care să fi fost oare cea unică și arzătoare dorință ce le frămînta inimile?

Deschizîndu-și gura binecuvîntată, primul Său cuvînt rostit cu ocazia aceea, rezolvă dintr-odată enigma.

„FERICE . . .“ Matei 5, 3.

Acesta este cuvîntul. Aceasta era problema ce frămînta acea mare mulțime.

FERICIREA! Da, FERICIREA, este problema care a frămîntat, frămîntă și va frămînta inima omenească.

Hristos a înțeles-o de la început și ziua aceea a fost martoră la cea mai sublimă predică rostită vreodată. Ea a rămas celebră pînă în zilele noastre și nu ne miră faptul că, ea s-a răspîndit și este cunoscută de mulți, sub denumirea de Predica de pe Muntele Fericirilor.

Ea începe cu „Fericirea“ și chiar dacă în această predică se tratează și alte subiec-

te, în întregimea ei respiră problema fericirii omenești.

În adevăr, aprofundarea celor spuse de Domnul Hristos când a vorbit despre fericire a făcut să se nască în mulți oameni, în măsura posibilității lor de a cuprinde, aprecieri cu adevărat mișcătoare.

Cuvântarea de pe Munte, rămîne diamantul neasemuit, sclipind cu limpede strălucire în mijlocul licăririlor bătaoare la ochi, a smaraldelor și safirelor, produsul omenesc.

Despre forma simplă a acestei cuvîntări lipsită de înfloriturile unei retorici bombastice, pretențioase și greu accesibile, găsim scris :

„Ea e simplă pentru cei simpli, dar adîncă pentru cei adînci la gînduri ; concentrată cu precizie, și totuși cuprinzătoare și fără margini ca Dumnezeu și veșnicia.

În ea e totul, atît ceea ce privește cerul, cît și ceea ce privește pămîntul ; ceea ce privește timpul de față ca și viitorul...“

În impresionantul decor natural, dumnezeirea străbătînd prin omenescul Său, plin de o demnitate cerească, Marele Învățător începu să cuvînte :

— „FERICE de cei săraci în duh, căci a lor este Împărăția Cerurilor... Mat. 5, 3—12.

Citind aceste cuvînte, simți că te afli în fața unor adevăruri spirituale profunde.

Un suflu ceresc plutește în atmosfera acestor gînduri.

Cit de fericiți se simteau cei ce le auzeau. Îi văd sorbind cu nesaț, prețioasele cuvînte. Timpul se scurgea pe neobservate și ar fi dorit să nu se mai sfîrșească.

Pe drept cuvînt s-a spus :

„... Ce cuvînte minunate. Le citești în zorii vieții și... cînd ai îmbătrînit nițel, cînd ai cunoscut lumea, ura, fățărnicia, peste tot numai interesul personal... cînd ai suferit amăgiri și dezamăgiri recitești aceste cuvînte și ele te reconfortează.

Ce suflet este Acela care a rostit asemenea cuvînte ?

Adînc și curat a fost Cel ce le-a rostit, ca și frumosul lac al Ghenizaretului, care le-a auzit“.

O mare asemănare se află între ascultătorii Domnului Hristos de acum aproape 2 000 de ani în urmă și noi care avem privilegiul să trăim aceste zile minunate.

Chiar dacă nu ne aflăm în încîntătorul peisaj natural oferit de dealurile oglindite în apele Ghenizaretului, avem totuși o trăsătură comună și anume, dorința după FERICIRE ; și ca și unii din cei de atunci și unii dintre noi au păreri diferite despre dobîndirea fericirii.

În ochii multora fericirea depinde numai de faptul de a fi mare sau mic, bogat sau sărac.

Se înțelege că cei ce umblă pe aceste căi, niciodată nu vor înțelege adevăratele valori ale vieții.

„Socotesc — spunea cineva — că fericirea este să ai o locuință separată, să îndeplinești ocupația dorită, să fii centrul

de atenție al prietenilor tăi, să știi că ești îmbrăcat la fel de ireproșabil ca alții... în sfîrșit fericirea este ceva ce mie îmi lipsește“...

Gîndurile de mai sus oglesc mentalitatea unor persoane în legătură cu problema fericirii.

Fericirea servirii altora, sau fericirea ce este adusă de pacea sufletească, nici nu sînt amintite.

Dar iată și alte considerațiuni pe marginea aceleiași teme :

„Sînt fericit că nu primesc totdeauna, ceea ce cer în rugăciune, pentru că știu că nu ar fi spre binele meu“.

„Sînt fericit cînd pot atenționa pe cineva, care este disprețuit în anturajul meu ; cînd pot păstra în ordine și curățenie hainele mele fără a invidia pe altul cu o îmbrăcăminte mai frumoasă. Fericirea nu se primește ci se dăruiește!“.

În urmărirea fericirii bine facem dacă ne întrebăm :

— Sînt totdeauna gata să fiu bucuros fiind altora de ajutor ?

— Mă bucur de fericirea altuia ?

— Sînt cu ceva de folos celor din jurul meu ?

— Mă străduiesc să stau pe propriile mele picioare, să trăiesc după propria mea muncă ?

— Am o conduită dreaptă față de oameni și corectă în cele materiale ?

Răspunzînd și rezolvînd pozitiv aceste întrebări care de cele mai multe ori contribuie la distrugerea fericirii, vom culege roade din cele mai binecuvîntate.

Bunul Dumnezeu care s-a îngrijit de fericirea noastră, care pentru fericirea noastră a dat ca jertfă pe singurul Său Fiu, să ne ajute să avem parte de adevărata fericire.

Ionescu C. Mihail

La săniuș

Cu obrajii de bujor,
Ca de foc,
Suie dealul și-l cobor
Într-un joc,
Copilițe, băieței,
Și-alți mai mici pe lângă ei ;
Într-un iureș înfrățiți
La un loc.

De pe dealul plin de nea
Se cobor
Săniuțe cu copii.....
Vin în zbor
Chiotul se-aude... hăt
Pîn'ntinsul de omăt...
Hai copii la săniuș,
Hai de zor !

Și cînd jocul s-a sfîrșit...
Fericiți
Către case se îndrept
Obosiți.

Maica îi primește-n prag
Grija lor purtînd cu drag,
Și-n pătucul cald adorm
Mulțumiți.

V. Florescu

Clopoțele Betleemului

Cu șapte veacuri mai înainte ca îngerii să aducă vestea cea bună a păcii pe dealurile Betleemului, Isaia, evanghelistul Vechiului Testament, scria: „Căci un copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat... Îl vor numi: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al Păcii“ (Is. 9, 6).

În cuvintele profetice de mai sus, Isaia anunța cu sute de ani mai înainte, apariția Dumnezeirii în trup omenesc. În pruncul neajutorat și plâpînd din ieslea Betleemului, era prezentă Dumnezeirea, venită pe terenul păcatului, pentru a distruge legăturile morții și a bi-

Gînduri

la aniversarea nașterii Domnului

rui pe cel ce fusese deja înfrînt în ceruri, Satana.

Și totuși, cînd Domnul Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu a venit pe pămînt, El n-a scris nici o istorie a vieții Sale. De fapt, El n-a lăsat nici un rînd scris. Cele pe care noi le cunoaștem despre viața și lucrările Sale pe acest pămînt, le cunoaștem din conținutul celor patru evanghelii ale Noului Testament. Dar numai două, din cele patru evanghelii, relatează ceva despre nașterea Mîntuitorului. Evanghelistul Marcu nu spune nici un cuvînt cu privire la nașterea Domnului și de asemenea nici de copilăria Sa. Este interesant de reținut faptul că nici Ioan, evanghelistul și apostolul iubit al Domnului Isus, care a cîntat în acorduri nepieritoare iubirea, n-a amintit nimic în paginile Evangheliei sale despre acest gîngăș și important eveniment.

Interesul principal al lui Marcu se concentrează asupra evenimentelor vieții Mîntuitorului, în timp ce Matei, primul din grupul evangheliștilor, se concentrează mai degrabă asupra monumentelor și veșnicilor învățături ale divinului Învățător Galilean.

Matei, un vameș, deci un om de afaceri, ținea ca mulți oameni de atunci și de totdeauna, un jurnal al său personal, în care din cînd în cînd, el trecea și conversațiile și învățăturile Maestrului Său cresc. În mod neîndoelnic, evanghelia sa este scrisă la origine pentru

Iudeii creștini. Frecvențele citate din Vechiul Testament, importanța pe care o atribuie legii lui Moise, sublinierea repetată a speranței mesianice, descoperă în mod clar scopul evangheliei sale.

Relatînd istoria propriei sale adăugiri la grupa cea mică a ucenicilor, Matei arată că el se afla la „vamă“, atunci cînd a fost chemat de Domnul. Deci, el era un strîngător de biruri, în slujba ocupanților romani. Lucrul acesta i-a atras ostracizarea societății iudaice, ca fiind un iudeu care și-a renegat țara, care și-a pierdut conștiința și probabil... caracterul, pentru romani. Sub aspectul acesta, Matei constituia, poate, persoana cea mai puțin indicată — după părerea iudeilor — de a juca rolul atît de important de evanghelist și cu atît mai mult de ambasador al noului regat iudaic, lucru ce cuprindea mintea și imaginația fiecărui iudeu.

Dar tocmai unui astfel de om, care nu intra în socotelile celor din acea vreme, cu o origine umilă, îi sîntem datori pentru relatarea unor importante evenimente din viața Domnului, cu referire la nașterea Sa pe care evanghelistul le leagă în mod definitiv de profețiile lui Isaia.

Luca, celălalt evanghelist care se ocupă de nașterea Domnului, a fost sigurul dintre cei patru evangheliști, care nu a fost evreu și despre care ni se spune că a fost medic. Evanghe-

Betleemul astăzi

lia sa ne prezintă pe Hristos, nu ca pe un Mesia al Iudeilor, ci Îl înfățișează ca un Mintuitor al tuturor celor ce cred în El, și-n jertfa Sa mintuitoare.

În timp ce în prezentarea genealogiei Domnului Hristos, Matei merge înapoi numai până la patriarhul Abraam, părintele poporului Izrael, Luca merge până la Adam, părintele neamului omenesc.

Ultimul dintre scriitorii evangheliilor, Ioan, se pare că a avut un scop cu totul deosebit în redarea minunatului său raport biblic. El începe evanghelia Sa cu uimitorul fapt și anume, cum că cel pe care-L numim Isus din Nazaret, era una cu Tatăl cel veșnic. Dumnezeu, Cuvîntul „S-a făcut trup și a locuit printre noi“, sau ca să fim și mai exacti „Și-a întins cortul în mijlocul nostru“. Aici, Ioan s-a referit la un obicei din orient. Când o caravană se pregătește de plecare, cei care urmau să formeze grupul acestei caravane, se adunau la un loc și își ridicau cu toții corturile unul lângă altul. Dacă cineva dorea să se alăture și el caravanei respective, el putea cere acest lucru și cu siguranță că primea un răspuns afirmativ cum și invitația : „ri-

dică-ți cortul lângă cele ale noastre“, adăugînd „și fii gata de plecare împreună cu noi, în două zile de acum încolo“. Când caravana se punea în mișcare, acest nou venit mergea împreună cu ei, ca unul din ceilalți membri ai caravanei. Lucrul acesta, ilustrează exact ceea ce Dumnezeu a făcut atunci cînd a venit și a locuit printre noi.

„Hristos, spune cuvîntul inspirat, Și-a așezat sălașul în mijlocul taberii omenești. El Și-a întins cortul alături de cortul oamenilor, ca să poată locui între noi și să ne familiarizeze cu viața și cu caracterul său Dumnezeiesc. Și.... Cuvîntul S-a făcut trup și a sălășluit între noi, plin de har și de adevăr“.

Felul în care Dumnezeu cel veșnic Și-a făcut intrarea în familia noastră omenească, este frumos redat de către Matei — un vameș — și de către doctorul evanghelist, Luca.

Pavel, apostolul neamurilor, adaugă și el ceva la cele spuse de evangheliști, atunci cînd spune : „Dar cînd a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege“. Cînd Domnul Isus a poposit pe me-

leagurile noastre, era „vremea implinită“. Lucrul acesta constituia o realitate atît din punct de vedere politic, cît și istoric.

La data aceea, imperiul roman stăpînea aproape toată lumea cunoscută pe atunci. În cuprinsul vastului imperiu, frontierele dispăruseră cu totul și odată cu ele și restricția mergerii dintr-o provincie în alta. Întreaga lume antică, de la Atlantic, la marea Caspică, de la insulele Britanice la Nil și de la Zidul lui Hadrian, la Eufrat, totul era la data aceea, un singur tot. Pretutindeni stindardele romane fluturau biruitoare, iar vulturul roman, acoperea cu aripile sale larg desfășurate, lumea cunoscută pe atunci.

Cu ocazia acestei noi ocaziuni a aniversării nașterii Domnului Hristos, aș dori, spre deosebire de alte ocazii similare, să privim mai profund la momentul venirii Domnului Isus, ca prunc în ieslea Betleemului, ca om între oameni, ca Fiu al lui Dumnezeu și al Omului. Dacă El ar fi venit cu un secol mai devreme, atunci mulțimea barierelor naționale, ar fi constituit o serioasă piedică în calea

aducerii la îndeplinire a mandatului divin din Matei 28, 18-20. O altă piedică vrednică de luat în seamă mai era și existența — unui însemnat număr de piraiți — care încrucisau mările în acel timp, ceea ce făcea călătoria pe ape, nesigură.

De asemenea, mai era și factorul economic. În timp ce unii membrii ai imperiului roman erau enorm de bogați, iar etalarea acestor bogății, deși scandaloasă, era o realitate dureroasă ce se putea vedea la fiecare pas, alături de fast și strălucirea orbitoare a bogăției, se simțea neliniștea și frământarea maselor, unde sărăcia se lăfăia în voie.

Unii istorici declară că trei cincimi din populația Romei erau sclavi, care n-aveau nici un cuvânt de spus în conducerea statului. Pretutindeni situația economică se părea că se află în fața unei crize. Războiul, extravaganța colosală, bi-rurile cele împovărătoare (atât civile cât și religioase), zdrobeau atât pe locuitorii orașelor, cât și ai satelor și ochii acestora visau la ivirea zorilor eliberării lor. Neliniștea era pretutindeni întipărită pe fețele oamenilor, în întreg imperiul. Inimile le erau o închisoare, iar scăparea..... imposibilă.

În aceste împrejurări, vocea dulce a divinului Învățător, rostea cuvântul mântuirii și păcii, pe dealurile Galileii, pe malurile Ghenizaretului sau în Sinagogile și Templul din Ierusalim.

Vechii zei ai Romei erau surzi sau morți și nu răspundeau nevoilor, cerințelor inimilor omenesti. În ciuda faptului că o întreagă pleiadă de zei noi a fost adusă din răsărit pentru a impulsiona și înflăcăra imaginația bolnăvicioasă a unui imperiu corupt, filozofia timpului, își bătea joc de toate și chiar Olimpul, presupusul locaș al zeilor, nu era scutit. Pentru a reactiva spiritul de venerație față de zei, a fost introdus cultul Cezarului. Dar cum putea oare

divinizarea lui Cezar, să răspundă problemei celei mari a mântuirii, a recunoașterii și părăsirii păcatului?

Acestea au fost condițiile care în adevăr constituiau „împlinirea vremii“. Când marele orologiu al vremurilor a bătut ora stabilită în sfatul cerului „mai înainte de întemeierea lumii“, Isus S-a născut în Betleem. Căci... „ca și stelele în vastul circuit al drumului rinduit lor, planurile lui Dumnezeu nu cunosc nici grabă și nici întârziere“. Anunțat de

îngerii cerului în imnuri celeste ce aminteau lumii dorința cerului de pace și bună învoire, primit de păstori în atmosfera unui staul lipsit de căldură, Domnul Isus avea să pășească pe drumurile vieții acesteia, repetind cu căldură chemarea Edenului, „Unde ești Adame“?

Faptul că Betleemul, Nazaretul și Golgota au devenit leagănul credinței creștine și izvorul mântuirii celor ce cred, nu a fost un lucru lăsat la voia întâmplării. Cei ce vizitează Ie-

rusalimul, vor auzi pe ghidul ce le-a fost dat să le prezinte orașul, care arătând spre un loc din mormintul sfânt, va declara: „Iată centrul pământului“. O afirmație și o pretenție în același timp, fantastică, și stranie. Și totuși într-un anumit sens, Palestina este un centru geografic care unește trei mari continente: Europa, Asia, Africa. Și aici, în acest loc, printre cei care locuiau acolo, aduși prin providență și plănuire divină în acele locuri, a trimis Dumnezeu pe Fiul Său.

În vremea aceea, Palestina era plină de religii care puneau accentul pe impresiuni și forme exterioare, neglijând cu totul religia interioară a inimii re-născute.

Cărturarii și Fariseii au făcut din religie o profesiune ca oricare alta. Ei, au devenit niște persoane eclesiastice închistate în ritualuri spectaculoase, dar seci și au ajuns fără de iubire, ipocriți... într-un cuvânt... Farisei. Cît despre Saduchei, aceștia secularizara religia. Sceptici și firești ei dominau toate serviciile de la Templu, imprimându-le nota propriilor lor concepții. Cînd Domnul Hristos ajunsese în Templu fu constrîns să rostească sentința realității: „Casa Mea se va chema o casă de rugăciune pentru toate neamurile, dar voi ați făcut din ea o peșteră de tilhari“. Marcu 11, 17. Apoi mai erau și Zeleții. Aceștia făcuseră din religie motivul și brațul care să desăvîrșească rezolvarea problemei lor naționale și anume lupta împotriva romanilor și stabilirea imperiului mondial iudaic.

Dar printre aceste grupări diferite ca scopuri și metode de lucru și complet străine de scopurile cele nobile și mărețe ale iubirii și frumuseții adevărului, mai existau unele persoane umile și uitate de oameni, dar în atenția lui Dumnezeu. Raportul Sf. Scripturi ne amintește de „Simeoni și Anei“ ale acelor zile, care „duceau o viață sfîntă și erau cu frica lui Dumnezeu“. Flacăra vie și sfîntă a aspirațiilor nobile ale poporului Izrael, nădejdea în-

tr-un Mesia, nu se perpetua prin grupările amintite mai sus. Adesea speranța mesianică era păstrată vie prin persoane umile, asemenea păstorilor de pe dealurile Betleemului, sau a bătrînului Simeon și a Anei. Cînd Mîntuitorul veni, deși sub înfățișarea neînsemnată a unui prunc, aceștia L-au recunoscut ca Mesia, ca Fiu al lui Dumnezeu.

Printre așteptătorii darului Cel mare al Cerului, se numărau și oameni înțelepți, bărbați învățați, care minăți de convingerea lor lăuntrică și de dorința de cunoaștere, au înțeles totuși a fi atît de umili, pentru a urmări o stea pînă la micul și lipsitul de importanță — Betleem. Observăm că la data aceea, în noaptea Betleemului atît de minunat cîntată și atît de mult cuprinzătoare în urmările ei în viața celor ce cred, Domnul Isus a fost recunoscut ca Fiul lui Dumnezeu, ca obiect al închinării și venerației, de către păstorii cei simpli, pentru că aceștia erau conștienți de starea lor, și în același timp doritori a cunoaște pe Cel care întruchipa nădejdea și aspirațiile națiunii iudaice și setea lor sufletească... De asemenea

DINTR-UN CAIER

*Dintr-un caier torci un fir,
Fir cu fir se-adună,
Și din fire pînză țese,
Trainică și bună.*

*Dintr-un nour picuri cad,
Pic cu pic fac ploaie;
Ploaia blîndă, pe pămînt,
Brazdele înmoaie.*

*De la soare raze vin
Raze vii, mulțime;
Razele lumină dau
În întunecime.*

*Vino ploaie, vino blînd,
Soare de lumină,
Haină albă, nobil gînd,
Viața-mi însenină.*

D. Florea

El a mai fost recunoscut și de către magi, pentru că aceștia erau conștienți că deși știau multe, ei mai aveau încă lucruri de cunoscut, încă probleme de dezlegat, printre care cea mai presantă, era dezlegarea problemei mintuirii și a viitorului lor veșnic.

Indiferent cît de mult am ajuns să cunoaștem, totdeauna va sta înaintea noastră oceanul cel nemărginit al cunoașterii. „Divinitatea este atît de profundă, încît poate fi pricepută (în mod limitat), numai în simplitatea înțelepciunii și dorinței de cunoaștere a ceea ce este divin, a ceea ce este spre minuirea celor ce cred“.

Cu ocazia acestei noi aniversări a nașterii Domnului, să ne îndreptăm iarăși inimile noastre spre Betleem, spre locul iubirii și păcii, locul manifestării divinității, cu înțelegerea profundă a conducerii divine și a hotărîrii de aducere la îndeplinire a ceea ce a fost stabilit în sfatul ceresc în favoarea celor păcătoși. Ascultînd cu luare aminte imnul minunat al păcii și buneii înfrățiri, să unim viața și glasurile noastre cu cele ale solilor cerești, cu ale păstorilor și să aducem slavă lui Dumnezeu care este în locurile cele înalte și să contribuim la pacea ce trebuie să existe între noi, în ființa noastră. Mesajul Betleemului, mesajul credinței, al iubirii dăruitoare, al bucuriei și al speranței, să umple inimile noastre acum la aproape două mii de ani de la acel eveniment fericit. Cîte gînduri nobile, frumoase, mărețe nu pot înflori în mintea noastră — gîndind la aceste lucruri. Și cu siguranță că în atmosfera meditativă a sufletului nostru vom auzi glasurile serafice cîntînd: „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte și pace pe pămînt între oamenii plăcuți lui“.... „Și iată că Eu Sînt cu voi în toate zilele“.... va rosti dulce Domnul și Mîntuitorul nostru Isus Hristos, celor care vor medita profund la însemnătatea cea mare a lucrărilor lui Dumnezeu în favoarea noastră.

D. POPA

Urmările

tensiunii nervoase (I)

Viața psihică a omului este pusă în permanență, diferitelor influențe ale lumii înconjurătoare. Influențele favorabile au acțiune tonică, binefăcătoare, asupra întregului sistem nervos, în timp ce influențele dăunătoare, dezechilibrează nu numai funcțiunile nervoase specifice vieții psihice, ci și pe acelea care coordonează activitatea diferitelor organe.

Tensiunea nervoasă, ca formă de suferință a sistemului nervos, capătă în lumina noilor cunoștințe, o valoare din ce în ce mai mare, sub aspectul înlăturării și tratării ei cât mai complete. Se știu multe despre modul de îngrijire a sănătății, dar în cea mai mare parte ele se adresează măsurilor de igienă corporală. Se cunosc mai mult sau mai puțin bine, măsurile de igienă referitoare la alimentație, la combaterea bolilor contagioase și altele, dar oamenii se ocupă mai puțin de igiena sistemului nervos. E mai ușor să respectăm o prescripție igienică oarecare, decât să aplicăm o măsură de igienă pentru nervii noștri. Când e vorba să ne menținem calmul, sau să ne stăpânim firea, aruncăm vina pe temperament. E un obicei general de a arunca toată vina comportării, pe felul de a fi. Igiena nervoasă are tocmai scopul acesta, de a reda omului stăpânirea de sine și de a face eficient autocontrolul individual.

Aici este un domeniu unde se întâlnește igiena psihicului cu educația, pentru că urmările

dezechilibrului nervos se răsfring atît asupra celui în cauză cît și asupra semenilor săi. De multe ori o stare nervoasă, pusă pe seama cine știe cărei cauze, are la bază un mare defect de educație. Din motivul acesta, grija pentru igiena sistemului nervos merge pînă acolo că necesită în mod imperativ, schimbarea caracterului. Măsurile de igienă suflătească sînt în cea mai mare parte probleme de educație. J. J. Rousseau analizînd acest domeniu al vieții psihice spunea: „Pentru a schimba caracterul ar trebui să se poată schimba și temperamentul“. Aceste cuvinte ne fac să înțelegem că pentru o viață echilibrată nervos, este necesară o educație și aceasta trebuie făcută cu ajutorul unor transformări esențiale, care pot merge pînă la temperament.

Tensiunea nervoasă e starea de încordare a sistemului nervos, care se manifestă fie printr-o reacție declanșată brusc, fie printr-o stare de tensiune permanentă greu de îndepărtat.

Sînt multe cauzele care duc la starea de tensiune nervoasă. Ele se găsesc pretutindeni în mediul familial și social și se numesc într-un cuvînt traume psihice sau stress nervos. O veste tristă, neîmplinirea unui scop, pierderea unei ființe dragi, eșecurile în diferite domenii, sînt numai cîteva exemple de stress-uri psihice.

Cea mai folositoare măsură împotriva lor, este aceea care

se referă la mijloacele de înlăturare a lor, dar lucrul acesta nu e totul. Omul trăiește în mod inevitabil în mijlocul unor traume psihice permanente. „Fără stress — spune I. Page — oamenii nu sînt oameni“. Stress-ul psihic a existat de cînd există și omul, de aceea cea mai importantă măsură în acest sens, este pregătirea noastră de a întîmpina totul fără dezechilibru nervos.

Orientarea aceasta nu e nouă, ea datează din cele mai vechi timpuri, încă din antichitate, preconizată de filozofii greci. Dintre ei amintim de Zenon și Epicur, care recomandau liniștea sufletească și raționamentul sănătos în orice împrejurare. Această metodă de liniștire activă este cunoscută sub numele de: ataraxie. Ataraxia e un mijloc eficace de calmare și suportare a stressurilor psihice, este triumful calmului asupra pierderii cumpătului.

Orice tensiune nervoasă este urmată de manifestări nedorite în organism, cauzate de eliberarea în circulație a unor substanțe de tipul adrenalinei, care biciuiește funcția diferitelor organe. Este bine știut de către oricine, că o emoție, poate da tensiune, fie palpitații, fie diaree sau urinare frecventă. Acestea sînt numai cîteva exemple, care arată ce influență au asupra corpului traumele nervoase, fără a vorbi de tensiunea arterială și ulcerul gastric.

Dacă în momentele de tensiune nervoasă, am putea să privim în noi înșine, la modificările profunde ce se produc, am fi cu siguranță mult mai atenți la preîntîmpinarea stărilor de enervare.

Practicarea ataraxiei, înlătură toate aceste urmări ale tensiunii nervoase, ținîndu-ne pe poziția respingerii noxelor psihice cu seninătate, prin găsirea unei soluții sau alta, decât de a recurge la disperare sau de a ne lăsa în voia pornirilor necontrolate.

Dr. T. GR.

Casă de rugăciune

Oare nu este scris : „Casa Mea se va chema o casă de rugăciune pentru toate neamurile ?“ Marcu 11, 17.

Prin repetarea acestui cuvânt profetic făcut cu sute de ani mai înainte de către proorocul Isaia, Domnul Hristos a reafirmat adevărul în legătură cu locul întâlnirii între Dumnezeu și credincioșii Săi, arătând care este idelul dorit și cum se prezintă în realitate.

Moise, bărbatul credincios, a primit porunca : „Să-Mi facă un locaș sfânt și Eu voi locui în mijlocul lor“. Exod. 25, 8. Și potrivit poruncii primite, Moise a făcut un cort din materiale de mare preț, lucrute cu multă măiestrie, pentru a corespunde scopului de locaș sfânt în care să se manifeste prezența lui Dumnezeu.

Mai târziu, Solomon ca urmaș al lui David, seminție din care se trage însuși Domnul Hristos, hotărăște să facă un templu mareț în locul ce le-a fost dat ca moștenire. De data aceasta s-a clădit o casă ale cărei temelii și ziduri erau de piatră, acoperite cu lemn de chiparos, aur și podoabe de pietre scumpe. Construcția masivă, geniul arhitectonic și măreția scopului spiritual, a făcut din acest templu al lui Solomon, edificiu ce a fost înscris printre minunile omenirii. Înțelegând importanța deosebită a acestui templu al lui Solomon, edificiu Domnului următoarea rugă : „Împlinească-se dar, Doamne Dumnezeul lui Izrael, făgăduința pe care ai făcut-o robului Tău David și ochii Tăi să fie zi și noapte deschiși peste Casa aceasta, unde va fi chemat Numele Tău !“ 2 Cron. 6, 17, 20.

Mentinându-și făgăduința făcută lui Moise „Să-Mi facă un locaș sfânt și Eu voi locui în mijlocul lor, Dumnezeu și-a

făcut simțită prezența Sa în acest templu și în mijlocul credincioșilor Săi, dându-le posibilitatea ca și ei să aibă un loc în această casă și un nume deosebit iar pacea și fericirea să curgă ca un riu și ca valurile mării. Regretabil că făgăduința deși comparată cu valurile mării a fost fugitivă și a avut un sfârșit nedorit.

Care să fie oare cauza ? Să fie cumva prezența iluzorie a lui Dumnezeu, sau atitudinea lor spirituală a jucat un rol determinant în realizarea acestei făgăduinți ?

Cu mîhnire, Domnul Hristos după aproximativ o mie cinci sute de ani de la rugăciunea înălțată de Solomon, a trebuit să arate adevărata față a lucrurilor, zicînd : „Este scris, Casa Mea se va chema o casă de rugăciune. Dar voi ați făcut din ea o peșteră de tâlhari“. Mat. 21, 13.

Templul lui Solomon construit cu atîta măiestrie din piatră, lemn și aur nu avea

menirea a rămîne un simplu edificiu al veacurilor ce avea să sfideze pretenția multor arhitecți, ci el trebuia să unească prezența închinătorilor cu prezența lui Dumnezeu. De aceea David în rugăciunea sa a zis : „Tu ai pus pe poporul Tău Izrael, ca să fie poporul Tău pe vecie ; și Tu Doamne, Te-ai făcut Dumnezeul lui“. 1 Cron. 17, 22 ; Iar, „Domnul S-a arătat lui Solomon noaptea, și a zis : — Îți ascult rugăciunea și aleg locul acesta drept casa unde va trebui să Mi se aducă jertfe. Dacă poporul Meu peste care este chemat Numele Meu se va ruga și va căuta Fața Mea, și se va abate de la căile lui rele, — îl voi asculta din ceruri, îi voi ierta păcatul și-i voi tămădui țara“. 2 Cron. 7, 12, 14.

„Toată această ceremonie avea de scop să impresioneze pe Izraeliți cu sfințenia lui Dumnezeu și cu marea Lui ură față de păcat ; și apoi să le arate că ei nu puteau săvîrși

păcate, fără ca prin aceasta să ajungă murdari și necurați“.

Serviciul Sanctuarului era slujba care impunea respectul și adorația față de un Dumnezeu a cărui prezență și manifestare aducea îndepărtarea păcatului și a tuturor urmărilor lui, făcând ca viața spirituală și chiar fizică să împărtășească tot ce este mai bun și mai frumos, așa încât mulți au trebuit să recunoască și să declare: „Cunosc acum că Domnul este mai mare decât toți dumnezeii“. Exod. 18, 11 p. p. „Dar voi pe cari v-am numit popor al Meu vă hrăniți cu nădejdi înșelătoare! Cum? Furați, ucideți, preacurviți, jurați strîmb, aduceți tîmfilie lui Baal, mergeți după alți dumnezei pe cari nu-i cunoașteți. Și apoi veniți să vă înfățișați înaintea Mea în casa aceasta peste care este chemat Numele Meu și ziceți: Templul Domnului, Templul Domnului! Este oare casa aceasta peste care este chemat Numele Meu o peșteră de tîlhari înaintea voastră?“ Ier. 7, 8-11.

„Voi face casei peste care este chemat Numele Meu, în care vă puneți încrederea, întocmai cum am făcut lui Silo. Și vă voi lepăda de la Fața Mea cum am lepădat pe frații voștri. Acesta este un popor care n-ascultă glasul Domnului Dumnezeuului său și care nu vrea să ia învățătură“. Ier. 7, 14, 15, 28.

Într-adevăr poporul lui Dumnezeu de altădată a pierdut și templul și legătura cu Dumnezeu adevărat, pierzînd prin aceasta și făgăduința veșniciei, dar el a rămas totuși un simbol al poporului lui Dumnezeu din toate timpurile în făgăduinți, cit și în avertizări și îndemnuri. Deși nu avem un sanctuar ca al lui Moise sau un templu identic cu al lui Solomon, totuși ne este rînduit un anumit loc și un anumit local în care să se contopească prezența lui Dumnezeu, cu prezența credincioșilor Săi, așa cum a spus însuși Mîntuitorul cînd era personal printre oameni: „Căci acolo unde sînt

doi sau trei adunați în Numele Meu, sînt și Eu în mijlocul lor“. Mat. 18, 20.

În acest scop și conform acestei făgăduinți, ne-am rînduit un templu în care prezența noastră și serviciile divine, au darul a cobori binecuvîntările spirituale ale cerului spre a ne ajuta ca pe drumul credinței noastre să mergem cu încredere spre mîntuirea făgăduită. Dar, oare își atinge scopul această făgăduință? Apoi Pavel scria fraților săi de atunci ca și celor de azi: „Vă dau aceste învățături, dar nu vă laud pentru că vă adunați laolaltă nu ca să vă faceți mai buni, ci ca să vă faceți mai răi. Mai întii de toate, aud că atunci cînd veniți la adunare, între voi sînt dezbinări și nu este cu putință să mîncăți cina Domnului“. 1 Cor. 11, 17, 18.20. „În adevăr, cînd între voi sînt zavistii și dezbinări, nu sînteți voi trupești și nu trăiți voi ca oameni trupești?“ Cor. 3,3.

Între trupesc și spiritual este o mare deosebire, căci nu este nici o legătură între neprihănire și fărădelege. De aceea intrunirea noastră în locul acesta peste care este chemat Numele lui Dumnezeu are ca scop găsirea căilor și învățarea metodelor necesare trecerii de la trupesc la spiritual, ori ca să se poată face această preschimbare e nevoie să facem așa cum ne îndeamnă apostolul Pavel: „Vă îndemn dar fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfîntă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească“, iar apostolul Petru vrînd să întregească această sfîntă lucrare de schimbare și predare spune: „Lepădați dar orice răutate, orice vicieșug, orice fel de prefăcătorie, de pizmă și clevetire“. Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși și iertați-vă unul pe altul cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos“.

Izraelul de altă dată trebuia ca venind la templu, odată cu animalul de jertfă, să aducă și jertfa sa spirituală printr-o căință sinceră de păcat, mărtu-

risire și hotărîre de a nu-l mai face. Neglijarea acestei lucrări a făcut din spiritualitatea lor o formalitate dezgustătoare și înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.

Această primejdie formalistă amenință spiritualitatea fiecăruia din noi. Căci nu prezența la casa Domnului, nu mulțimea jertfelor noastre și nu frumusețea ceremoniilor îți va deschide ușa veșniciei. Ca și la templul lui Solomon, toate acestea sînt rînduite de Dumnezeu și au rolul lor spiritual, pe cari Domnul Hristos zice să nu le lăsăm nefăcute, dar mai presus — „Nu știți că voi sînteți Templul lui Dumnezeu și că Spiritul lui Dumnezeu locuiește în voi? De va strica cineva templul lui Dumnezeu, pre acela îl va strica Dumnezeu; că templul lui Dumnezeu, care sînteți voi, este sfînt. Măriți dar pe Dumnezeu în corpul și în spiritul vostru, care sînt ale lui Dumnezeu“. 1. Cor. 3, 16, 17.

Trupul este un mijloc foarte important prin care se dezvoltă mintea și sufletul în vederea clădirii caracterului. De aceea își îndreaptă Satana isrițele sale în așa fel, ca să slăbească și să degradeze puterile fizice. Succesul său de aici înseamnă deseori învingerea ființei întregi de către cel rău.

Puterea supremă a rațiunii sfîntită prin harul divin trebuie să cîrmuiască viața. Trupurile noastre aparțin lui Dumnezeu. El a plătit prețul răscumpărării pentru corp, ca și pentru suflet. Viața ne este un dar din partea lui Dumnezeu. Corpurile noastre ne-au fost date ca să le folosim în slujba lui Dumnezeu. Noi posedăm atît facultăți fizice, cît și mintale. Impresiunile și pasiunile noastre au sediul în corp și de aceea să nu facem nimic ce ar putea mînji această pasiune ce ne-a fost încredințată. Tendințele naturii fizice, afară de cazul că vor fi sub stăpînirea unei puteri mai înalte, vor duce cu siguranță la ruină și moarte. Trupul trebuie să fie adus sub stăpînirea puterilor

celor mai înalte ale ființei. Pașiunile trebuie să fie sub stăpînirea lui Dumnezeu.

Față de această imperativă problemă este cazul ca fiecare să se cerceteze amănunțit și să se întrebe cu toată seriozitatea: — Am făcut eu, din ființa mea, un locaș de întîlnire cu Dumnezeu, peste care să fie chemat Numele Său?

„Există o simpatie între natura fizică și cea spiritual-morală. Măsura virtuții este ridicată sau înjosită de obiceiurile fizice. Orice obicei care nu favorizează activitatea serioasă și sănătoasă în ființa umană, degradează facultățile cele mai înalte și nobile“.

Cunoscînd gravitatea acestui pericol apostolul Pavel ne avertizează că există pericolul ca unii pretinși creștini să tră-

iască după poftele lor nelegiuite, supuși firii, cari n-au Duhul lui Dumnezeu, ci trăiesc în deșertăciunea gândurilor lor. Expresia „deșertăciunea gândurilor“ este explicată astfel de dicționar: „lipsă de valoare, preocupare de lucruri zadarnice, nefolositoare, vanitate, trufie, îngîmfare, înfumurare“.

Acolo unde acestea, sau numai unele din ele, s-au înfiripat în ființa cuiva, corpul lui nu mai poate fi un templu sfînt unde să-și găsească plăcerea Dumnezeu și Numele Lui numai poate fi preamărit înaintea oamenilor, așa cum se cere și se așteaptă de la un adevărat credincios.

Filozoful Spinoza în cartea sa „Etica“ scrie: „Îngîmfarea este născută din faptul că omul are despre sine o părere mai

bună decît se cuvine; iar omul îngîmfat se va sili, pe cît se poate, să întretină această părere și deci el va ține la tovărășia paraziților sau a lingușitorilor și dimpotrivă va fugi de tovărășia oamenilor generoși, cari gîndesc despre el așa cum se cuvine“.

Cuvîntul lui Dumnezeu e sâbie cu două tăișuri care desparte simțurile și gîndurile, muștră, ceartă și îndeamnă ca omul lui Dumnezeu să devină descătusat de toate obiceiurile firii păcătoase și destoinic pentru tot ce este bun. Adevăratul scop al demnității de om este, așa cum zice Sfînta Scriptură, ca în chiar natura lui umană să dea dovadă de un caracter nobil și o comportare frumoasă, demnă de el ca om, demnă de el ca adevărat creștin și demnă de el ca cetățean al societății în mijlocul căreia viețuiește. Ier. 2, 19.

„De aceea ascultați cuvîntul Domnului toți cari intrați pe aceste porți, ca să vă închinați înaintea Domnului. Îndreptați-vă căile și faptele și vă voi lăsa să locuiți în locul acesta. Nu vă hrăniți cu nădejdi înșelătoare; Templul Domnului, Templul Domnului!“

Frumoasă, scumpă și sigură este făgăduința lui Dumnezeu că El va fi cu noi în locașul Său de închinare, dar se impune, ca noi, să căutăm cu toată stăruința și dragostea de mîntuire, ca mai întîi Hristos să locuiască din belșug în noi; căci noi sintem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos pentru faptele bune, pe cari le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele. Astfel, dar fraților, — Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și: duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru, să fie păzite întregi, fără prihană pînă la venirea Domnului nostru Isus Hristos. Cel ce v-a chemat este credincios și va face lucrul acesta, dacă dar, și noi vom face totul ce ne aparține ca să fim credincioși în toată Casa lui Dumnezeu“.

N. Bastoreală

Probleme de doctrină

În continuarea studierii unor probleme de doctrină legate de valabilitatea Decalogului, să cercetăm puțin două texte și anume Ef. 2, 14, 15 și Coloseni 2, 14, 16.

Aceste texte, afirmă susținătorii ideii că Decalogul nu mai este necesar, dovedesc că legea a fost desființată la cruce.

Deci inoperantă în viața creștinului și în consecință, neobligatorie pentru mîntuire. Oare acest lucru vrea să-l spună apostolul Pavel în textele de mai sus?

„Căci El este pacea noastră, despărțea, și, în trupul Lui, a care din doi a făcut unul, și a înlăturat vrăjmășia dintre ei, surpat zidul de la mijloc care-l Legea poruncilor, în orînduirile

ei, ca să facă pe cei doi să fie în El însuși un singur om nou, făcînd astfel pace“. Efeseni 2, 14, 15.

„A șters zapisul cu poruncile lui, care stătea împotriva noastră și ne era protivnic, și l-a nimicit, pironindu-l pe cruce. Nimeni dar să nu vă judece cu privire la mîncare sau băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare, cu privire la o lună nouă, sau cu privire la o zi de Sabat“. Coloseni 2, 14, 16.

Foarte adevărat. Dar care lege? Ocupîndu-ne în numerele trecute de această problemă, am văzut că Sf. Scriptură nu ne vorbește numai despre o singură lege, iar aceste două texte de mai sus descriu legea ceremonială. De aceea, pe drept noi am putea astfel să respingem așa numitul argument dinaintea noastră, fără să mai discutăm asupra lui. Dar atît de mult sînt prezentate aceste texte de către mulți din cei ce susțin neperpetuitatea și neobligativitatea Decalogului, încît ne vom lua timp pentru a le examina în continuare.

Sf. Scriptură ne arată că „acolo unde nu este lege, nu este nici călcare de lege“ și în mod deosebit că legea care ne descoperă păcatul, este aceea care conține porunca împotriva poftirii (Decalogul), după cum citim: „Pentru că Legea aduce mînie; și unde nu este o lege, acolo nu este nici călcare de lege; Deci ce vom zice? Legea este ceva păcătos? Nici de cum! Dimpotrivă, păcatul nu l-am cunoscut decît prin Lege. De pildă, n-aș fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi

spus : „Să nu poftesti ! Roma-
ni 4, 15 ; 7, 7. Numai simplul
fapt că păcatul a existat cu
mult înaintea timpului lui Moise,
stabilește pentru noi realita-
tea că legea a existat și a
fost operatorie deci cu mult
înaintea Sinaiului.

Este evident că, prin același
raționament, noi putem să des-
coperim dacă legea a existat
după Domnul Hristos. A existat
oare păcatul după Golgota ?
Cu certitudine. Apostolii au
pornit să predice păcătoșilor,
după ce Domnul Hristos s-a
înălțat la ceruri. Noul Testa-
ment are tot atât de mult de
spus despre păcat și păcătoși,
cât a avut și Vechiul Testa-
ment. „Căci înainte de Lege
păcatul era în lume. Dar păca-
tul nu este ținut în seamă cită
vreme nu este o lege“. Rom.
5, 13.

Astfel este tot așa de clar ca
și zorii dimineții, că Decalogul
este tot atât de sigur în exis-
tența lui, după Domnul Hristos,
cum a fost și înainte de
Moise. Nici un creștin nu va
admite că în veacurile dinain-
tea Domnului Hristos, credin-
ciosii au trăit după un stan-
dard moral mai înalt decât noi,
căci este cert faptul că pen-
tru viața creștină nu poate
fi ceva mai deosebit decât cele
Zece Porunci. Cum mai putem
noi susține că în dispensațiunea
creștină, credincioșii au fost
aduși la un nivel moral mai
înalt, dacă în același timp noi
spunem că în această dispen-
sațiune ei sînt liberați, scutiți,
de legea Celor Zece Porunci.

Noi sîntem astfel pregătiți
să credem, chiar înainte ca să
examinăm textele citate de
către cei ce fac obiecțiunea de
mai sus, că în realitate ei nu
pot învăța ceea ce pretind.
După cum am văzut deja tex-
tele declară : „Căci El este pa-
cea noastră, care din doi a fă-
cut unul și a surpat zidul de
ia mijloc care-i despărțea și,
în trupul Lui, a înlăturat vrăj-
mășia dintre ei, Legea porun-
cilor, în prevederile ei, ca să
facă pe cei doi să fie în El
însuși un singur om nou, făcînd
astfel pace“. Ef. 2, 14, 15 ; „A

șters zăpăsul cu poruncile lui,
care stătea împotriva noastră
și ne era potrivnic și l-a nimi-
cit, pironindu-l pe cruce. Ni-
meni dar să nu vă judece cu
privire la mîncare sau băutură,
sau cu privire la o zi de săr-
bătoare, cu privire la o lună
nouă, sau cu privire la o zi
de Sabat“. Col. 2, 14, 16.

În general, ce înțelegem noi
oare prin „rînduiești“, vorbind

din punct de vedere religios ?
Se definește astfel această ex-
presie : „Un rit sau ceremonie
religioasă poruncită de divini-
tate sau stabilită de autorita-
tea ecleziastică ; cum ar fi rîn-
duiala Sfintei Cine“ etc. Gă-
sim că biserica iudaică înain-
tea Domnului Hristos avea
unele rînduiești, așa cum de
la Domnul Hristos avem
și noi rînduiești cum ar fi
Sf. Cină și botezul, etc. Numai
că ei aveau mult mai multe.
Ei aveau rituri și ceremonii
speciale, cum ar fi paștele și
diferite zile sfinte și daruri de
mîncare și băutură. Citim de
exemplu : „Domnul a zis lui
Moise și lui Aaron : 'Iată po-
runca privitoare la Paște : nici
un străin să nu mînce din
ele“. Ex. 12, 43. Cînd în Noul
Testament se face referire la
acestea, este folosit același lim-
baj. De exemplu : „Ele sînt
doar niște porunci pămîntești,
date, ca toate cele privitoare
la mîncări, băuturi și felurite
spălături, pînă la o vreme de
îndreptare“. Ebrei 9, 10.

Găsim de asemenea că au
existat diferite legi și porunci
care arătau cum trebuie să fie
aduse la îndeplinire aceste pre-
vederi. Toate acestea au fost
scrise de Moise într-o carte și
este în general descrisă de scri-
torii Bibliei ca legea lui Moise,
sau legea ceremonială, care nu
trebuie să fie confundată cu
legea celor Zece Porunci. Cît
de evident este deci, că legea
despre care spune Ap. Pavel
aici că a fost „desființată“ și
„ștearsă“, nu cuprinde legea
celor Zece Porunci.

Cartea Ebreilor conține cea
mai bună explicație a legături-
lor dintre ceremoniile vechiului
Izrael și lucrarea Domnului
Hristos. Această carte este în
general considerată ca fiind
scrisă de apostolul Pavel, au-
torul celor două texte pe care
le analizăm în studiul de față.
În această epistolă noi citim
că : „Legea care are umbra
bunurilor viitoare“ (Ebrei 10,
1). Este clar faptul că autorul
vorbea despre legea ceremoni-
ală în primul rînd pentru că
Legea Morală nu putea fi des-
crisă ca fiind „o umbră“ a ceva

care avea „să vină“, pentru că ea se ocupă cu principii veșnice : în al doilea rând, scriitorul spune că legea vorbește despre felul cum să aduci „arderi de tot și jertfe pentru păcat“ (vers. 8).

Toate jertfele în sistemul serviciului iudaic, erau aduse ca o preînchipuire a lucrărilor bune ale Evangheliei, când Domnul Hristos, jertfa cea mare avea să fie adusă. Când a fost adusă o jertfă mare și desăvârșită pentru păcat, nu mai este deloc nevoie de o umbră sau preînchipuire imperfectă a ei. Hristos „a adus o singură jertfă pentru păcate“ (vers. 12). Legile și orînduirile care stabileau jertfele și darurile de mîncare și băutură, a zilelor anuale sfinte, cum de exemplu paștele, toate au fost desființate la Cruce. Umbra a înlănit realitatea.

Avînd toate acestea în vedere, numai avem nici o dificultate în a înțelege la ce se referea Pavel atunci cînd vorbea despre „legea poruncilor în orînduirile ei“ și „zapisul cu poruncile lui“, în textele pe care le examinăm. El înțelege legea ceremonială. El face astfel de două ori clar acest lucru, spunînd în versetele următoare că avînd în vedere că aceste „orînduiri“ au fost desființate, noi nu mai sîntem deloc sub obligație în ceea ce privește „darurile de mîncare sau băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare“, care sînt „umbra lucrurilor viitoare“. Comparăția cu limbajul cărții către Ebrei, este exactă.

Această concluzie este de două ori evidentă, din următoarele fapte :

1. Să cercetăm, prin contrast, expresiile apostolului Pavel referitoare la mîncare și băutură, etc., cu expresiile, celor Zece Porunci. Cu acele porunci care se ocupă cu marile probleme ale mîntuirii, cum sînt idolatria, blasfemia, minciuna, furtul, adulterul.

Spre a ilustra contrastul acesta, să ne imaginăm că o

oarecare țară de pe glob, abrogă toate legile ce se referă la circulația pe drumurile publice. Nici un fel de restricție. Nici un fel de lege. N-ar fi oare un non sens pentru că cei ce au declarat abrogate aceste legi, să declare solemn că de acum înainte nimeni nu va mai fi sancționat pentru că a parcat într-un loc interzis, sau că n-are vehicolul înregistrat, etc., cînd, sub imperiul inexistenței legilor de circulație, nimeni nu te va judeca dacă circuli cu o viteză de peste 100 km. la oră pe străzile orașului, punînd în primejdie viața sutelor de pietoni. Tot la fel și pe drumul ce duce pe credincios spre ceruri. Dacă acum, în era creștină, călătorii sînt eliberați de „lege“, inclusiv legea celor Zece Porunci, cit de nepotrivit ar fi pentru un ghid inspirat, să-i informeze pe călători că de acum încolo nimeni nu va mai fi judecat cu privire la lucrurile mărunte ca „mîncarea“ sau „băutura“, cînd de fapt nimeni nu-i va mai judeca pentru lucruri mult mai mari cum ar fi uciderea și furtul. Or, de ce un astfel de ghid s-ar simți îndemnat și ar considera că este important să anunțe pe călători că nu mai trebuie să se preocupe de unele zile sfinte, cînd de fapt, dacă în adevăr Decalogul este o parte a legii ce a fost ștersă, ei pot comite sacrilegiul blasfemiei și idolatriei fără a mai fi pedepsiți? Iar dacă sacrilegiul este permis, ce importanță mai poate avea oare o zi sfintă?

Pe de altă parte dacă o anumită țară de pe glob va înlătura numai acele legi ale circulației care se ocupă de probleme minore și adesea împovărătoare, cit de logic este ca cineva în mod oficial să facă acest anunț și anume că nimeni nu va mai fi de acum sancționat pentru asemenea lucruri. De asemenea, dacă conducerea cerului a înlăturat, a abolit numai legile rituale cu referire la mîncare, băutură, etc., cit de îndreptățite și aplicabile devin cuvintele apostolului Pavel.

2. Se arată că legea menționată în aceste două texte, a fost abolită la moartea Domnului Hristos. Dacă Decalogul este o parte a acestei legi, atunci Dumnezeu a trimis pe Fiul Său ca să-și verse sîngele pentru a îndepărta, printre alte lucruri, vechea interdicție divină a idolatriei, profanării, furtului, adulterului, crimei cum și a altor rele denunțate de Decalog. Ce idee monstruoasă.

3. De asemenea despre această lege abolită, se spune că este „împotriva noastră“, „contrară nouă“. Va fi oare cineva care se numește urmaș și slujitor al lui Dumnezeu atît de încrezut încît să spună că cele Zece Porunci sînt „împotriva noastră“, contrară nouă?

Despre ce lege ne raportează Sf. Scriptură că a fost împotriva noastră?

Iată : „După ce a isprăvit Moise în totul de scris într-o carte cuvintele legii acesteia, a dat următoarea poruncă Leviților, cari duceau chivotul legămîntului Domnului : Luați cartea aceasta a legii, și puneți-o lîngă chivotul legămîntului Domnului, Dumnezeuului vostru, ca să fie acolo ca martoră împotriva ta“ Deut. 31, 24—26.

Profetul Daniel în memoria lui rugăciune din cap. 9, ne arată de asemenea ce lege era împotriva noastră : „N-am ascultat glasul Domnului, Dumnezeuului nostru, ca să urmărim legile Lui, pe cari ni le pusese înainte prin robii Săi proroci ; ci tot Israelul a călcat Legea Ta, și s-a abătut astfel ca să n-asculte de glasul Tău. De aceea, ne-au și lovit blestemurile și jurămintele scrise în Legea lui Moise, robul lui Dumnezeu, pentru că am păcătuit împotriva lui Dumnezeu“. Dan. 9, 10, 11.

Astfel dar, învățătura că aceste texte prezintă faptul cum că cele Zece Porunci au fost abolite, am putut lesne aprecia că textele în sine nici nu amintește cel puțin lucrul acesta.

Exeget

I A R N A

*Turmele de oi grăbite la iernat în sat se-ntoarnă
Alungate de suflarea rece-a vîntului de toamnă.
Rîndunelele, coccrii, cocostircii de-astă vară
Rînd pe rînd, în stoluri dese, au plecat de mult din țară.*

*Vietățile pădurii, de prin crînguri, din cîmpie
Stînd ascunse-și adăposturi, amorțirii se îmbie.
Haina codrului cea verde stă căzută-n glodul rece.
Ruginită, vestejită; semn al timpului ce trece.*

*Totul stă în amorțire, într-o tainică-asteptare
— Vine iarna; vine frigul parcă-ți spune orișicare;
Adăpostului și omul se retrage zgribulit,
Și de-odată, peste noapte, iarna, iată e-a venit.*

*În mantie de hermină, cu sclipiri de nestemate
Se coboară lîn din ceruri îmbrăcîndu-le pe toate.
Coperit stă sub zăpadă firul grîului ferice:
„Poate-acuma ger să fie — mulțumit pare că-și zice.*

*Cu veșmîntu-i de zăpadă, cu troienii și nămeții
Iarna negreșit îți pare cavalerul demnității,
Care-n misiunea-i sacră peste-a lumii-mpărăție
Răspîndește sănătate, robustețe, curăție.*

G. NELL

TAINA CERURILOR

„Cerurile spun slava lui Dumnezeu și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui“. Ps. 19, 1.

Cînd vorbim despre cer gîndul și privirea noastră se îndreaptă aproape involuntar în sus către bolta cea albastră. Dar oare cerul este numai deasupra capetelor noastre, este oare numai bolta de un albastru deschis pe care o văd ochii noștri în zilele fără de nori?

Dacă studiem Cuvîntul lui Dumnezeu cu atenție vom observa că în el (în original și în traduceri corecte), în anumite locuri nu se vorbește despre cer la singular, ci la plural, adică despre ceruri. „La început Dumnezeu a făcut cerurile și pămîntul“. Gen. 1, 1. „Cerurile spun slava lui Dumnezeu și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui“. Ps. 19, 1. Aceasta este o dovadă sigură că există mai multe ceruri. În 2 Cor. 12, 2 Apostolul Pavel folosește expresia „al treilea cer“, la care vom mai reveni. Biblia ne vorbește prin urmare despre trei ceruri.

Să vorbim despre cele trei ceruri în ordinea lor firească, începînd cu

Cerul întii. Raportul creației din ziua a doua sună astfel: Dumnezeu a zis: „Să fie o întindere între ape și ea să despărță apele de ape“. Și Dumnezeu a făcut întinderea, și ea a despărțit apele care sînt dedesubtul întinderii de apele care sînt deasupra întinderii. Și așa a fost. Dumnezeu a numit întinderea „cer“. „Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a doua“.

Gen. 1, 6—8. Apele de jos sînt mările, rîurile, pîraiele, izvoarele și apele subpămîntene; apele de sus înseamnă toți vaporii concentrați în norii cari plutesc deasupra noastră, în circuitul lor veșnic. Întinderea dintre apele de sus și apele de jos este atmosfera noastră: stratul de aer care înconjoară pămîntul. Acest strat de aer, pînă la mari înălțimi, unde este foarte rarefiat, adică atmosfera care înconjoară globul nostru pămîntesc este cerul întii.

Deoarece cerul — atmosfera — începe chiar de la suprafața pămîntului și nu este, așa cum înțeleg mulți, numai bolta albastră care pare într-adevăr a fi un acoperiș albăstrui boltit, întins deasupra capetelor noastre, noi ne ducem de fapt existența în cerul dintii; trăim pe fundul mării atmosferice sau dacă vrem să zicem: pe fundul cerului. Dar tot aici: în cerul dintii își duc existența și își desfășoară activitatea nefastă ființele nevăzute amintite în Ef. 6, 12: „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și singelui ci împotriva căpeteniilor... împotriva duhurilor răutății care sînt în locurile cerești“. Cuvintele: „cari sînt în locurile cerești“ se referă la primul cer. De asemenea prințul întunericului — Satana — este denumit în Ef. 2, 2: „Domnul puterii văzduhului“, dîndu-ne de înțeles că el își are sediul în văzduh, în aer, în

atmosfera care înconjoară globul nostru, adică în primul cer.

Pînă la moartea Domnului Hristos el a avut permisiunea de a părăsi acest cer după voie. Aceasta o dovedește prezența lui nedorită în fața lui Dumnezeu, între fiii lui Dumnezeu — delegații lumilor necăzute la una din întrunirile lor. După moartea Domnului Hristos această permisiune împreună cu orice simpatie a ființelor necăzute i s-a retras pentru totdeauna.

Cînd în Apoc. 6, 14 se spune: „Cerul s-a strîns ca o carte de piele pe care o faci sul“, este vorba de primul cer — cerul atmosferic — care va dispărea cu ocazia aceea prin puterea lui Dumnezeu în sensul că atmosfera încărcată cu mii de tone de fîricele de praf și umezeală și cu diferite gaze se va da la o parte. Mat. 24, 30.

Cerul al doilea: Părerea oamenilor din vechime era că cerul este o boltă dură cu multe lumînări sau becuțe pe care seara le aprinde zeul-șef și dimineața le stinge și că acestea ar fi stelele. În același timp însă Moise scrise cartea lui Iov, în care la cap. 38 vers. 31—33 în răspunsul pe care îl adresează Dumnezeu lui Iov, el scrie: „Poți să înnozi tu legăturile Gănusei, sau să dezlegi frîngîile Orionului? Tu faci să iasă la vremea lor semnele zodiacului, și tu cîrmuiești Ursul mare cu puii lui? Cunoști tu

legile cerului. Sau tu fi orînduiești stăpînire pe pămînt? " Cine nu știe că Găinușa sau Cloșca cu pui, Ursul mare sau Carul mare, cît și Orionul sînt denumirile date unor constelații sau grupuri de stele! Imediat după enumerarea lor în vers. 33 se vorbește despre „legile cerului“. De aici reiese că aceste grupuri de stele sau stelele în general sînt în cer și sînt conduse de niște legi fixe: legile cerului. În Gen. 15, 5 găsim cuvintele, pe cari le adresează Dumnezeu lui Abraam: „Uite-te spre cer și numără stelele, dacă poți să le numeri“.

O dovadă și mai clară se găsește în psalmul 148. Acest psalm este foarte interesant. Ordinea precisă în care se prezintă dovedește că psalmistul inspirat avea cunoștințe foarte clare despre ordinea cerurilor și ceea ce cuprindea fiecare dintre ele. Psalmul un îndemn la adorațiune, cuprinde ordinea cerurilor și începe cu cerul al treilea. Dar merită să urmărim cuvînt cu cuvînt: acest psalm.

Psalmul 148, 1—7

Lăudați pe Domnul din înălțimea cerurilor,
Lăudați-L în locurile cele înalte!
Lăudați-L toți îngerii Lui!
Lăudați-L toate oștirile Lui!
Lăudați-L soare și lună,

Lăudați-L cerurile cerurilor (!)
Și voi ape cari sinteți mai pe sus de ceruri!

Să laude numele Domnului
Căci el a poruncit și au fost făcute,

Le-a întărit pe veci de veci,
Le-a dat legi și nu le va călca.
Lăudați pe Domnul de jos de pe pămînt,

Balauri de mare și adîncuri toate...

Sînt chemați mai întîi locuitorii cerului al treilea „îngerii și toate oștirile Lui“ de a-L lăuda pe Domnul. Apoi psalmistul se adresează soarelui, lumii și stelelor cari se găsesc în cerul al doilea. După un apel indirect adresat „cerurile cerurilor“, omîțind de a se adresa în mod direct locuitorilor celui dintîi cer, îngerilor căzuți, psalmistul se adresează apelor de sus cari sînt mai presus de cerul întîi. (Cuvîntul „ceruri“ din vers. 4 în trad. de Cornilescu este tradus mai corect decît alte traduceri, cum este trad. germană de Luther și cea maghiară cu „cer“ la singular. După ce arată motivele pentru cari trebuie ca să-L laude pe Dumnezeu, psalmistul se adresează celor de pe pămînt și adîncurilor.

Din acest psalm reiese clar unde trebuie să fie încadrate stelele, și anume în cerul al doilea. Atît în Gen. 15, 5 cît și în Isa. 40, 26. „Ridicați-vă ochii în sus și priviți!... „găsim îndemnul de a pri-

vi în sus la stele și a observa legile minunate după cari sînt conduse. Dacă privim cerul într-o seară senină vom observa miile de stele: galaxii întregi și constelații, care mai de care mai minunate, sute și mii de sori — poate fi fiecare cu cite un sistem planetar ca al nostru — radiînd fiecare o lumină tremurîndă, de diferite culori, cît și unele din planetele sistemului nostru solar. Noi le vedem în aparență „pe cer“ pe cînd în realitate ele sînt „în întinderea cerului“. Gen. 1, 14. Privim prin cerul întîi — atmosfera noastră — ca printr-un geam și vedem cerul al doilea: cerul stelelor (nu cerul înstelat, cu toate că sună mai poetic) sau mai bine zis vedem o parte a ceea ce cuprinde cerul al doilea. Geamul nostru prin care privim nu prea este străveziu, este opac prin cantitățile de gaze, praf și umezeală pe cari le conține, așa că ziua nu putem zări prin el nici o stea, afară de soarele nostru. Tocmai opacitatea aceasta a geamului nostru natural, trebuie să fie îndepărtat: geamul trebuie să fie „șters“ conform textului citat mai sus din Apoc. 6, 14 pentru ca „orice ochi“ să poată vedea „în ziua aceea“ „semnul Fiului omului“.

Mai există încă o problemă mult discutată în legătură cu cerul al doilea. Sînt stelele locuite ca și pămîntul? La această întrebare se poate da un răspuns afirmativ. Știința ne spune că deoarece pe

unele dintre ele există condiții favorabile, s-ar putea să existe și viață în ele. Unii susțin că această viață este primitivă, embrionară, alții spun că ființele extraterestre s-ar putea să fi ajuns la un grad mai înalt de dezvoltare și progres decât aici de pe terra. Spiritul Profetic ne dă un răspuns hotărât afirmativ, dar avem lumină și în Sfânta Scriptură în legătură cu acest subiect: „Căci așa vorbește Domnul, Făcătorul cerurilor, singurul Dumnezeu care a întocmit pământul, l-a făcut și l-a făcut nu ca să fie pustiu ci l-a întocmit ca să fie locuit...” Isa. 45,18. Dacă Dumnezeu este și Făcătorul cerurilor atunci El le-a creat desigur — ca și pământul nostru — pentru a fi locuite; prin urmare trebuie să fie locuite și planetele celelalte ale sistemului nostru solar cit și planetele altor sisteme planetare. Putem aminti în acest loc și pilda Domnului Hristos cu oala pierdută dintre cele o sută de oi, fiecare dintre ele putând însemna o planetă, fără a spune cu aceasta că ar exista numai acest număr limitat de planete. Putem aminti ca dovadă înfățișarea fiilor lui Dumnezeu din cartea lui Iov în fața lui Dumnezeu când ca reprezentant al pământului nostru a apărut fără a fi invitat — și Satana. De asemenea putem aminti momentul „când a fost întemeiat pământul”. Iov. 38, 4. „Când stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie, și când toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie” Iov 38, 7. Din toate acestea reiese clar că afară de noi, locuitorii pământului, mai există ființe create cari locuiesc în cerul al treilea cit și pe stelele, respectiv planetele cerului al doilea.

Când citim însă în Apoc 6, 13 „Și stelele au căzut din cer...” noi trebuie să știm că este vorba de meteori cari în cădere au același aspect de puncte luminoase ca și stelele adevărate. Iar când citim în Luca 10, 18 cuvintele Mîntuitorului: „Am văzut pe Satana căzînd ca un fulger din cer” trebuie să știm că în mod simbolic atunci a căzut cu adevărat una dintre cele mai mari stele ale cerului al treilea și anume „Lucafărul strălucitor”, care „cu coada trăgea după el a treia parte din stelele cerului, și

le arunca pe pământ”. Apoc. 12, 4. Acestea sînt tot în stele simbolice: adică a treia parte a ingerilor.

Cerul al treilea. „Cunosc un om în Hristos, care, acum patrusprezece ani a fost răpit pînă în al treilea cer...” 2 Cor. 12, 2 p. p. Apostolul Pavel povestește aici în chip foarte modest experiența lui personală cînd a fost în viziune în al treilea cer. În Isaia 14, 13... îl auzim pe Lucifer zicînd: „Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai pe sus de stelele lui Dumnezeu...” El a vrut să se suie mai presus de stele. Cuvîntul stele are în Biblie un dublu sens. Satana a purtat un nume de stea: „Lucafăr strălucitor”. Isa. 14, 12. „Stelele dimineții din Iov 38, 7 reprezintă pe îngeri, pe cari i-am putea numi „stelele cerului al treilea”. Cînd Satana a zis „mai pe sus de stelele lui Dumnezeu” aceasta înseamnă: mai presus de stele, planete și locuitorii planetelor din cerul al doilea, dar și mai presus de îngeri: stelele cerului al treilea.

În Ef. 4, 10 citim că „Isus s-a suit”, la înălțarea Sa „mai pe sus de toate cerurile”. Străbătînd cerul dinții, apoi vasta întindere (Gen. 1, 14) a cerului al doilea și o parte a cerului al treilea, El a ajuns la tronul lui Dumnezeu. „Punctul cel mai însemnat al celor spuse este că avem un Mare Preot, care s-a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi, în ceruri”. Ebrei 1, 8. Tronul lui Dumnezeu este în cerul al treilea sau mai exact este centrul cerului al treilea, după cum zice inspiratul psalmist în Ps. 68, 33. „Cîntați Celui ce călărește pe cerurile cerurilor veșnice!”, adică în centrul cerurilor.

În Isa. 13, 13 găsim și expresiile: „Voi șede pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miază-noptii”. „Muntele adunării dumnezeilor” nu poate fi altceva decât locul unde Dumnezeii — adică cele trei persoane ale Dumnezeirii — își țin consfăturile. Aici trebuie să fie centrul universului. Unde? „La capătul miază-noptii”. În continuarea explicației noastre ne dă o lămurire astronomia. La capătul miază-noptii este steaua polară. Interesant este de știut că, toate stelele, galaxiile, sistemele solare, cit și calea lactee, galaxia și sistemul nostru solar, toate se mișcă, se rotește pe orbitele lor în jurul unui anumit punct din univers. Numai steaua polară nu se rotește; ea nu se mișcă. Aceasta este singura stea cu poziție fixă, steaua după care s-au orientat în toate timpurile și se orientează și astăzi oamenii pe mări sau prin deșerturi, deși astăzi mai există și alte mijloace de orientare. Oare nu sînt aceste fapte și expresia din Isa. 14, 13 un indiciu că centrul universului și tronul lui Dumnezeu ar fi „la capătul miază-noptii” și că enigma aceasta nu se poate dezlega fără steaua polară? Se poate că da.

În cerul al treilea se găsește grădina Edenului ridicată de pe pământ de către Dumnezeu înainte de a se revărsa apele potopului pe pământ. Ap. Pavel zice de asemenea că el „a fost răpit în rai”, 2, Cor. 12, 4, cuvînt redat în trad. germ. de Luther cu „paradis”, ceea ce este grădina Edenului. De asemenea ne aducem aminte că Mîntuitorul i-a promis pe cruce tîlharului pocăit: „Adevărat îți zic astăzi: Vei fi cu Mine în rai”. Luca 23, 43. Trad. germ. după Griczbach.

Promisiunea de mai sus ne este dată și nouă tuturor. Dacă o credem, o acceptăm și păzim condițiile, vom avea ocazia de a dezlega personal taina cerurilor Vălu de pe aceste taine a fost ridicat în rîndurile de mai sus numai foarte puțin, în măsura cunoștințelor noastre imperfecte „căci cunoaștem în parte și proorocim în parte; dar cînd va veni ce este desăvîrșit, acest „în parte se va sfîrși”. 1 Cor. 13, 9,10.

R. Kestner

Pilda bogatului lacom

„Vedeți și păziți-vă de orice
fel de lăcomie de bani“
Luca 12, 15.

S-ascultăm acum o pildă
Spusă-n vremea de demult :
Un bogat era o dată,
Țarina-i rodise mult.

El și-a zis : „Au ce voi face,
Căci grâнарul meu e mic ?
Deci îl voi strica și altul
Mult mai mare-am să ridic.“

Cînd grâнарul va fi gata
Sufletului meu voi zice :
Bunătăți ai multe strînse ;
Bea, mănîncă, fii fericit“.

Dar de sus din ceruri Domnul
Auzitu-l-a pe el
Și i-a zis : „Om fără minte,
Nu te bucura de fel ;

Chiar acuma al tău suflet
Înapoi ți se va cere
Și chiar mîine o să aibă
Alți stăpîni a ta avere“.

A murit bogatul lacom
Și cu el s-a întîmplat
Chiar așa precum în somnu-i
Domnul sfînt l-a anunțat.

.....

Cel ce vrea să fie-odată
Sus în cer cu Domnul sfînt,
Doar comori de fapte bune
Să-și adune pe pămînt.

I Bătrîna Voivodeni

Curierul
ADVENTIST